

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa K. M.  
przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo-Handlowemu A. w E.  
o zapłatę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 września 2014 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w S.  
z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt III Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w S.)  
na rzecz adwokat K. M. 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł  
tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z  
urzędu powodowi, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i  
usług.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w S. w sprawie z powództwa K. M. przeciwko P. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe „A.” w E. o zapłatę, oddalił apelację powoda.

Powyższy wyrok powód zaskarżył skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód podniósł, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest

oczywiście uzasadniona, ponieważ wyrok Sądu drugiej instancji został wydany z rażącym i oczywistym naruszeniem zarówno przepisów prawa materialnego, jak i procesowego, skutkującym niewystarczająco wnikliwym pochyleniem się przez Sąd nad sprawą, tak pod względem weryfikacji przesłanek faktycznych, jak i podstawy prawnej roszczeń zgłoszonych przez powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. Artykuł 398<sup>4</sup> k.p.c. określa wymogi formalne, jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. Skarga kasacyjna powinna, poza spełnieniem wymagań przewidzianych dla pisma procesowego, zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c.).

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów,

uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Nawet w przypadku uwzględnienia uzasadnienia podstaw skargi nie można uznać, że jest ona oczywiście uzasadniona w zaprezentowanym rozumieniu. Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Odnosząc się do podnoszonej przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacji zauważyć należy, że mimo powoływania się przez skarżącego na rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano, jakie konkretnie normy prawa procesowego zostały w ocenie skarżącego naruszone oraz że następstwa wskazanych uchybień są tego rodzaju, że mogły mieć istotny wpływ na treść kwestionowanego rozstrzygnięcia. Zatem twierdzenia o oczywistej zasadności naruszenia art. 445 i 448 k.c. nie mają oparcia w ustaleniach przyjętych w podstawie zaskarżonego wyroku, gdzie przyjęto, że skarżący nie doznał żadnej szkody związanej z wykonywaną u pozwanego pracą. Do przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. zalicza się naruszenie dobra osobistego, powodujące szkodę niemajątkową. Natomiast w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie nie wymienia się art. 23 i 24 k.c.,

których rażąco naruszenie musiałoby zostać szczegółowo uzasadnione. Ponadto podkreślić należy, że zgodnie ze stanowiskiem reprezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego roszczenia przewidziane w art. 448 k.c., w tym roszczenie o zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny, mogą być podniesione wyłącznie w wypadku zawinionego naruszenia dobra osobistego (por. uzasadnienie podjętej w poszerzonym składzie uchwały Sądu Najwyższego z 9 września 2008 r., III CZP 31/08, OSNC 2009 nr 3, poz. 36), czego skarżący we wniosku również nie wykazuje.

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy z przytoczonych względów orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).